

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR del. Magdalena Kimel</i>
Protokolant:	<i>Justyna Jarzombek</i>

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2019 r. w Gliwicach

sprawy W. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 3 sierpnia 2018 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje odwołującemu W. S. prawo do rekompensaty od 27 maja 2018r.
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 2661/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 sierpnia 2018 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił ubezpieczonemu W. S. przyznania rekompensaty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczony nie wykazał na dzień 1 stycznia 2009r. co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, lecz jedynie 5 lat i 22 dni takiej pracy.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. Wniósł odwołanie, w którym domagał się jej zmiany i przyznanie prawa do spornego świadczenia. Twierdził, że faktycznie wykonywał pracę w szczególnych warunkach przed 1 stycznia 2009 r. przez okres dłuższy niż 15 lat.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. S. urodził się w dniu (...) W 1976 r. ukończył (...) Szkołę Zawodową w Jednostce Wojskowej nr (...) w K. w zawodzie mechanik samochodowy.

W okresie od 15 kwietnia 1972 r. do 12 kwietnia 1976 r. podczas pełnienia służby wojskowej, pracował na stanowisku kierowcy samochodowego. W dniu 3 października 1975 r. uzyskał prawo jazdy kat. C.

W okresie od 9 czerwca 1976 r. do 31 grudnia 1977 r. ubezpieczony pracował w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w Ż. jako kierowca towarowy. Na początku jeździł S., następnie S. i J.. Wszystkie te pojazdy były pojazdami powyżej 3,5 tony. Każdego dnia ubezpieczony przyjeżdżał na zakład do którego został skierowany, pilnował rozładunku, zabezpieczał go i rozwoził po zakładach towar do których był on przeznaczony. Po dokonaniu rozładunku, ubezpieczony przyjeżdżał po kolejny towar i wyjeżdżał w trasę. Ubezpieczony brał również udział w załadunku, który trwał od 15 minut do 2 godzin. Przewoził m.in. pojemniki, skrzynie, materiały dziewiarskie ładowane w belach. Czynności te ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pomimo tego nie otrzymał od tego pracodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach za ten okres.

W okresie od 4 marca 1986 r. do 30 czerwca 1993 r. ubezpieczony pracował w Przedsiębiorstwie (...) jak kierowca-konwojent, przy czym w okresie od 1 stycznia 1993 r. do 30 czerwca 1993 r. przebywał na urlopie bezpłatnym. Wspomniane przedsiębiorstwo zajmowało się przewozem różnego rodzaju towarów, w tym materiałów sypkich, stali, artykułów spożywczych, tlenu. Transport odbywał się przy użyciu samochodów powyżej 3,5 tony, takich jak J., S., K., L.. Nie było mniejszych pojazdów. Do obowiązków ubezpieczonego należał przewóz materiałów oraz załadunek. Czas załadunku towaru był uzależniony m.in. od rodzaju ładowanego materiału. Czynności te miały marginalny charakter i czasem zajmowały około godziny. Rozwoził towar na terenie Polski. Wskazane czynności ubezpieczony wykonywał codziennie przez całą dniówkę. Ubezpieczony nie otrzymał za powyższy okres świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, pomimo tego iż faktycznie wykonywał pracę kierowców samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony.

W okresie od 4 stycznia 1993 r. do 2 września 1996 r. ubezpieczony pracował w Zakładzie (...) w Z. jako kierowca-konwojent pojazdów samochodowych i ciągników siodłowych powyżej 12 ton. Przedsiębiorstwo to zajmowało się handlem elementami złącznymi. Każdego dnia ubezpieczony przewoził towar samochodem ciężarowym powyżej 3,5 tony marki J.. Wyjeżdżał w trasy po całej Polsce. W większości rozwoził śruby, blachy, pręty, kształtowniki. W świadectwie pracy z dnia 23 marca 2011 r. pracodawca wprawdzie wskazał, że ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach w całym okresie zatrudnienia, lecz nie podał podstawy prawnej.

Natomiast w okresie od 5 lipca 2007 r. do 21 czerwca 2008 r. ubezpieczony pracował w (...) Sp. z o.o. w P. jako kierowca ciągnika siodłowego powyżej 12 ton o ładowności powyżej 12 ton. Była to praca na terenie całej Europy, a wyjazd czasami zajmował kilka tygodni. Najdłuższa trasa wynosi 4 miesiące. Ubezpieczony jeździł samochodami marki M. oraz M. i przewoził takie towary jak artykuły spożywcze, towary przemysłowe, plastiki, stal. W świadectwie pracy z dnia 10 lipca 2008 r. w pkt. 8 jest informacja, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze od 5 lipca 2007 r. do 21 czerwca 2008 r. (z wyłączeniem okresów od 8 września 2007 r. do 19 września 2007 r., od 20 września 2007 r. do 30 września 2007 r., od 24 grudnia 2007 r. do 31 grudnia 2007 r.) i była to praca wskazana w wykazie A, dziale VIII, pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W dniu 27 kwietnia 2018r. ubezpieczony wniósł o emeryturę.

W dniu 3 sierpnia 2018 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę z powszechnego wieku emerytalnego od (...)r., tj. od osiągnięcia przez niego 65 roku życia.

Jednocześnie w tym samym dniu organ rentowy wydał decyzję, w której odmówił ubezpieczonemu przyznania rekompensaty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskazując, że na dzień 1 stycznia 2009 r. ubezpieczony wykazał jedynie 5 lat i 22 dni pracy szczególnych warunkach z wymaganych 15 lat. Wskazał nadto, że do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył ubezpieczonemu zatrudnienia od 9 czerwca 1976 r. do 31 grudnia 1977 r. w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) oraz od 4 marca 1986 r. do 31 grudnia 1992 r. (urlop bezpłatny od 1 stycznia 1993 r. do 30 czerwca 1993 r.) w Przedsiębiorstwie (...), ponieważ ubezpieczony nie przedłożył stosownych świadectw wykonywana pracy w szczególnych warunkach, a także okresów od 4 stycznia 1993 r. do 2 września 1996 r. w Zakładzie (...) ze względu na to, że w świadectwie pracy z 23 marca 2011 r. pracodawca nie podał podstawy prawnej zaliczenia wykonywanej przez ubezpieczonego pracy do szczególnych warunkach oraz od 5 lipca 2007 r. do 21 czerwca 2008 r. w (...) Sp. z o.o. w P., ponieważ w powołanym przez pracodawcę Rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – wykaz A, dział VIII, pkt 2, stanowisko kierowcy ciągnika siodłowego powyżej 12 ton nie występuje.

Ubezpieczony nie zgodził się powyższą decyzją odmawiającą mu prawa do rekompensaty. Wniósł odwołanie, które zainicjowało niniejsze postępowanie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego; aktach osobowych ubezpieczonego z zatrudnienia w: Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w Ż., Przedsiębiorstwie (...), Zakładzie (...) w Z., (...) Sp. z o.o. w P.; zeznań świadka A. M. złożonych na rozprawie w dniu 1 marca 2018 r. (k.56); zeznań świadka E. S. złożonych na rozprawie w dniu 1 marca 2018 r. (k.56-57); zeznań świadka J. S. złożonych na rozprawie w dniu 1 marca 2018 r. (k.57); zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 1 marca 2018 r. (k.58-59).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. M., E. S. oraz J. S. uznając je za spójne, logiczne oraz konsekwentne. Każdy z nich pracował z ubezpieczonym, tj.: świadkowie A. M. E. S. w (...) Z., a J. S. w Zakładzie (...) w Z., stąd niewątpliwie posiadają oni szczegółową wiedzę na temat miejsca i charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy. Każdy ze świadków opisał w sposób szczegółowy wykonywaną przez ubezpieczonego pracę. Wskazali oni jakimi samochodami jeżdżono, jakie towary przewożono. Zeznania te pokrywają się z zeznaniami ubezpieczonego, w związku z czym nie ma podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Wynika z nich jednoznacznie, że praca wykonywana przez ubezpieczonego była faktycznie pracą w warunkach szczególnych.

Sąd dał również wiarę zeznaniom ubezpieczonego. Były one logiczne i znajdowały swoje odzwierciedlenie w zeznaniach ww. świadków oraz zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Wskazać również należy, że ubezpieczony w sposób precyzyjny opisał wykonywaną przez siebie pracę w ostatnim okresie spornym, tj. w okresie pracy w (...) Sp. z o.o. w P., gdzie pracował jako kierowca ciągnika siodłowego powyżej 12 ton o ładowności powyżej 12 ton, a jego zeznania Sąd uznał za wiarygodne.

W konsekwencji, Sąd uznał, że zgromadzone dowody są kompletne i pozwalają na czynienie na ich podstawie ustaleń co do stanu faktycznego, a następnie na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja okazała się nieprawidłowa.

Kwestia sporna w przedmiotowej sprawie dotyczy uprawnień ubezpieczonego do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Zgodnie z ust. 2 rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych określa ogólne warunki nabycia prawa do rekompensaty, czyli – zgodnie z definicją legalną zamieszczoną w art. 2 pkt 5 ustawy – do odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze przez osoby, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu, który legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Chodzi w tym przypadku o pracę, o której mowa w art. 32, 33, 39, 40 i 50c ustawy (art. 21 ust. 1).

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., a przed dniem 1 stycznia 1969r. – podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej;
- legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do wcześniejszej emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Bezpornie ubezpieczony jest uprawniony do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.). Jednak nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 17 grudnia 2015r. sygn. akt III AUa 717/15 (LEX nr 1964970), celem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Zauważyć także trzeba, iż skoro zgodnie z art. 23 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Jedynie więc nabycie prawa do wcześniejszej emerytury stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty, natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła zatem posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 2009 r. wymaganego 15 – letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem (...) Oddział w Z. w zaskarżonej decyzji z 3 sierpnia 2018 r. nie uwzględnił ubezpieczonemu do pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 2009r. okresów zatrudnienia od 9 czerwca 1976 r. do 31 grudnia 1977 r. w Przedsiębiorstwie Państwowej (...), od 4 marca 1986 r. do 31 grudnia 1992 r. (urlop bezpłatny od 1 stycznia 1993 r. do 30 czerwca 1993 r.) w Przedsiębiorstwie (...), od 4 stycznia 1993 r. do 2 września 1996 r. w Zakładzie (...), od 5 lipca 2007 r. do 21 czerwca 2008 r. w (...) Sp. z o.o. w P..

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że ubezpieczony posiada wymagany 15 – letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że ubezpieczony we wszystkich ww. okresach spornych, faktycznie wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, albowiem stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jeździł samochodem ciężarowym powyżej 3,5 tony (także ciągnikiem siodłowym). W okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) od 9 czerwca 1976 r. do 31 grudnia 1977 r. ubezpieczony każdego dnia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jeździł S., następnie S. i J.. Przewoził m.in. pojemniki, skrzynie, materiały dziewiarskie ładowane w belach. Podobne czynności wykonywał w Przedsiębiorstwie (...), gdzie pracował od 4 marca 1986 r. do 31 grudnia 1992 r. oraz w Przedsiębiorstwie (...) od 4 marca 1986 r. do 31 grudnia 1992 r.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że do obowiązków ubezpieczonego należały także czynności polegające na załadunku towaru, rozładunku.

W tym miejscu przytoczyć należy uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2018 r. (sygn. akt III UZP 8/17), zgodnie z którą praca w transporcie kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, który ubocznie wykonywał czynności konwojenta, ładowacza lub spedytora w odniesieniu do przewożonych towarów, jest pracą w szczególnych warunkach.

Natomiast w wyroku z dnia 31 sierpnia 2017 r. (III UK 188/16) Sąd Najwyższy wskazał, że do czasu pracy w warunkach szczególnych kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony podlegają zaliczeniu czynności związane z załadunkiem i rozładunkiem tego samochodu.

Należy zauważyć, że prace załadunkowe i rozładunkowe są integralnie wpisane w pojęcie pracy kierowcy. Obowiązkiem ubezpieczonego było przetransportowanie towaru z czym wiąże się obowiązek zabezpieczenia tego towaru, jego załadunek i rozładunek. Przepisy regulujące czas pracy kierowcy – ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U z 2012 r., poz 1155) w art. 6 wskazuje, że czasem pracy kierowcy jest czas od rozpoczęcia do zakończenia pracy, który obejmuje wszystkie czynności związane z wykonywaniem przewozu drogowego, w szczególności załadowywanie i rozładowywanie oraz nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem. W cytowanym powyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy podkreślił, że skoro czynności polegające na załadunku i rozładunku pojazdu są obowiązkami pracowniczymi osoby zatrudnionej na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, to nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia, że wykonując je, świadczy jakąś inną pracę niż pracę kierowcy tego samochodu. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że punkt 2 działu VIII wykazu A nie dotyczy pracy polegającej na prowadzeniu samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, lecz pracy kierowcy takiego pojazdu, z uwzględnieniem jej specyfiki, wymuszającej wykonywanie przez pracownika zatrudnionego na takim stanowisk także innych czynności niż samo prowadzenie pojazdu.

Za pracę w szczególnych warunkach należy również uznać okres zatrudnienia ubezpieczonego od 5 lipca 2007 r. do 21 czerwca 2008 r. w (...) Sp. z o.o. w P., gdzie pracował on jako kierowca ciągnika siodłowego powyżej 12 ton o ładowności powyżej 12 ton. Wskazać należy, że ciągnik siodłowy to pojazd samochodowy przeznaczony także do ciągnięcia innych pojazdów drogowych, które nie posiadają własnego napędu (przede wszystkim przyczep). Ubezpieczony jako kierowca ciągnika siodłowego przewoził m.in. artykuły spożywcze czy stal na terenie całej Europy. Zdarzało się, że wyjeżdżał w trasę na kilka tygodni. Nie ulega wątpliwości, że i ta wykonywana przez niego praca, była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach.

Jednocześnie bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że ubezpieczony nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach za ww. okresy sporne. Niemniej jednak fakt wykonywania takiej pracy został wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., sygn. akt I UK 179/06).

Wobec powyższego należy uznać, iż ubezpieczony w okresach od 9 czerwca 1976 r. do 31 grudnia 1977 r. (1 rok, 6 miesięcy, 23 dni), od 4 marca 1986 r. do 31 grudnia 1992 r. (6 lat, 9 miesięcy, 28 dni), od 4 stycznia 1993 r. do 2 września 1996 r. (3 lata, 7 miesięcy, 30 dni) i od 5 lipca 2007 r. do 21 czerwca 2008 r. (11 miesięcy, 17 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywała prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych, tj. prace w szczególnych warunkach wymienione pod poz. 2, Działu VIII Wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zawierającego wykaz prac w szczególnych warunkach. Tym samym dotychczas zaliczonego przez organ rentowy stażu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego 5 lat i 22 dni należało dodać ww. okresy wynoszące łącznie 13 lat i 8 dni. W związku z tym całkowity staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach wnosi 18 lat i 30 dni.

Mając zatem na uwadze wszystkie powyższe rozważania, należało uznać, że ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Wobec faktu, że ubezpieczony spełnił także pozostałe przesłanki uprawniające go do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał odwołującemu prawo do rekompensaty od 27 maja 2018 r. , tj. od osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.) zasądzając od organu rentowego, jako od strony przegrywającej proces na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel